

FORMANDENS MUNDTLIGE BERETNING 2019

Demokrati

I 1945 i umiddelbar forlængelse af besættelsen og afslutningen på Anden Verdenskrig udkom bogen "Hvad er demokrati?". I bogen udfolder Hal Kock sine tanker og overvejelser om demokratiet. En af de vigtige pointer i bogen er, at demokratiet er en opgave for hvert nyt slægtled. Hal Kock skriver eksempelvis: "Demokratiet kan aldrig sikres – netop fordi det ikke er et system, der skal gennemføres, men en livsform, der skal tilegnes. Det drejer sig om et sindelag, der skal bibringes hvert nyt slægtled".

Hal Kock har ikke patentet på definitionen af demokrati. Ja, det var faktisk en af hans pointer, at der netop ikke findes én definition. Men Hal Kock gjorde sig en række tanker om demokratiet, som vi i høj grad også kan blive klogere af i dag. Hal Kock var stærkt optaget af det levende og det levede demokrati. Han advarede igen og igen mod at tro, at afstemninger og ideen om, at flertallet altid har ret, er demokratiets kerne. Han sagde eksempelvis:

"For enhver, der tænker sig lidt om, er dette jo en uhyrlighed. Der er ingen tvivl om, at flertallet i Tyskland før krigen ville nægte jøderne eksistensret og fratage dem deres besiddelser. Måske eksisterer et sådant flertal stadig. Om så 99 % af hele jordens befolkning er således indstillet, vil antisemitisme i den form ligefuldt vedblive at være både forbryderisk og uforenelig med demokrati."

Her i 2019 – 74 år senere – er der al mulig grund til at stoppe op og tage Kochs ord om, at demokratiet er en opgave for hvert slægtled alvorligt. Når vi ser, hvordan demokratiet forvaltes i EU-lande som Polen og Ungarn, og når vi oplever, hvordan den amerikanske præsident strør om sig med usandheder og samtidig mistænkeliggør den frie presse, der er helt afgørende for et demokratisk samfund, bør alle advarselslamper begynde at blinke. Og når vi kan konstatere, at det politiske klima i Danmark og generaliserende nedladene sprogbrug om bestemte befolkningsgrupper har banet vejen for øget tilslutning til partier og bevægelser med åbenlyst fascistiske tilbøjeligheder, ja så synes jeg, at Hal Kochs formaninger bliver mere aktuelle, end de har været på noget tidspunkt tidligere i mit liv.

Demokratiet er det fundament, som vi har bygget vores samfund på, og som vi ønsker at bygge samfundet på. Men vi må altid huske på, at demokrati langt fra er en naturlov. Lærerne

og Danmarks Lærerforening har en helt central rolle, hvis vi skal sikre et levende demokrati og sikre, at hvert slægtled tager demokratiet alvorligt.

Lærerens rolle

På den 8. verdenskongres i Education International, EI, der blev afholdt i juli måned i Bangkok, havde klimatruslen og truslen mod demokratiet en helt central placering i drøftelserne. Repræsentanter fra verdenssamfundet i form af repræsentanter for FN, Verdensbanken, OECD og UNESCO understregede, at lærernes undervisning af de kommende generationer er helt afgørende for, at vi kan finde brugbare løsninger på disse to altoverskyggende udfordringer. Og de sendte kraftige appeller til de kongresdelegerede om, at vi som faglige organisationer for lærere verden over er os lærernes store betydning og ansvar bevidst.

I Danmark udgør folkeskolen en grundpille i den demokratiske tradition, som vi har bygget op gennem de seneste 170 år. Det er ingen tilfældighed, at folkeskolen udover folkekirken er den eneste samfundsinstitution, der er rodfæstet i Grundloven. Idealet om, at folkeskolen skal være stedet, hvor vi mødes på kryds og tværs af de skel og opdelinger, der er i samfundet, lever fortsat. Idealet er under pres, men det er uhyre vigtigt at fastholde, fordi netop den del af folkeskolens funktion har så stor betydning for, at vi hænger sammen som samfund.

I folkeskolen lærer eleverne demokrati. I det forslag til folkeskoleideal, som vi skal behandle senere på kongressen, har vi formuleret det således:

"I folkeskolen indføres eleverne i samfundets demokratiske principper gennem undervisning og aktiv deltagelse i klassens og skolens sociale strukturer".

Den demokratiske skole handler også om vores børnesyn. Vi tager barnet alvorligt. Vi respekterer det enkelte barn, og vi har krav og forventninger til hvert enkelt barn. Det handler om syn på kundskaber og dannelse. Gennem undervisningen fremmer vi elevernes tilegnelse af kundskaber forstået bredt med henblik på, at eleven får forudsætninger for at udvikle sig til et selvstændigt ansvarligt menneske.

Det er den skole- og demokratiforståelse, der er udviklet i dansk skoletradition med rødder tilbage til Grundtvig og Kolds tanker og idealer om betydningen af oplysning, med inspiration

fra Kochs tanker om forudsætningen for et demokratisk samfund. Og med Løgstrups kloge overvejelser om, at skolens formål ikke kan reduceres til at være uddannelse. Uddannelse i skolen er et afkast, som tilværelsesoplysningen giver.

Vores demokratiske skoletradition handler om lærer- og lederrollen. Det handler om, at læreren har et professionelt ansvar i undervisningssituationen. Det handler om den dygtige leder, der forstår at sætte den enkelte lærers kvalifikationer i spil og som giver rum og mulighed for, at lærerne udvikler og dygtiggør sig gennem deres lærerliv. Elevernes demokratiske dannelse fremmes ved, at eleverne møder forskellige lærere, og at de møder lærere med holdninger og værdier, og ved, at eleverne inddrages i lærerens tilrettelæggelse af undervisningen.

I folkeskolen er elevernes muligheder ikke forudbestemt af køn, etnicitet, social baggrund eller kultur.

Gennem den undervisning, eleverne modtager i folkeskolen, bliver de indført i samfundets kulturer og værdier i og gennem tiden. De møder en kulturel mangfoldighed og får udvidet deres udsyn og horisont. Og så får de en forståelse for, at kultur ikke er noget statisk, men at de sammen med andre selv er med til at skabe vores kultur.

Målet med folkeskolen

I forslaget til folkeskoleideal er det netop sådanne grundlæggende værdier ved folkeskolen, som vi ønsker at sætte ord på. Vi ønsker at give professionens bud på et folkeskoleideal. Og vi vil herigennem gerne invitere til en bred samfundsdebat om, hvorfor vi holder skole. Hvad er målet med folkeskolen?

Vi har i den grad brug for den debat. Fra 2002 til 2013 – på bare 11 år – besluttede folketingspolitikere ikke mindre end 3 omfattende skolereformer. På intet tidspunkt i den periode tog vi en grundlæggende debat om, hvad vi egentlig vil med Danmarks vigtigste samfundsinstitution. Det har betydet, at der er truffet en række uhensigtsmæssige beslutninger for nu at sige det diplomatisk.

Vi har på nogle områder ukritisk efterbetet andre lande på trods af, at de lande har haft en grundlæggende anderledes målsætning med deres skole. Vi har indført tiltag, som andre lande var i fuld gang med at afvikle, fordi de ikke fungerer. Mens vi i internationale fora diskuterede, hvordan man kunne styrke

lærernes self-efficacy – sikre, at lærerne har evner og muligheder for at lykkes med deres undervisning og sikre, at lærerne har indflydelse på skolens og undervisningens udvikling – ja, så blev danske lærere overdænget med undervisningstimer, de dårligt havde tid til at forberede, og lærernes professionelle dømmekraft blev markant indskrænket gennem centrale bestemmelser om test, læringsplatforme, læringsmålstyret undervisning – ja I kan selv fortsætte listen.

Bjarne Corydon har igen og igen sagt, at den reform, han – finansministeren – var mest stolt af var skolereformen. Så sent som i august måned i år udtalte han faktisk til Mandag Morgen: "Jeg fortryder bestemt ikke lærerkonflikten og folkeskolereformen".

Ove Kaj Pedersen satte ord på den målsætning, der var styrende i Finansministeriet: Skolens vigtigste opgave er at sikre soldater til konkurrencestaten.

Der er godt nok langt herfra og så til det folkeskoleideal, som vi skal drøfte i morgen!

Heldigvis lyder der nu helt andre toner fra mange sider – og tak for det. Det er supergodt, for jeg vil vove den påstand, at det er en helt anden skole, det store flertal af danskerne ønsker. Det er en helt anden skole, som samfundet har brug for. Og frem for alt er det en helt anden skole, vores børn har brug for.

På Folkemødet i 2018 erklærede KL og undervisningsministeren i enighed den læringsmålstyrede undervisning for stendød. Ud med den instrumentelle undervisning og ind med en didaktisk funderet undervisning og en skole, hvor elevernes tilegnelse af kundskaber bidrager til elevernes personlige alsidige udvikling – til elevernes dannelse.

Linjen blev fulgt op i den folkeskoleaftale, der blev indgået i foråret. Her står der: "Skolen har som sit formål sammen med forældrene at understøtte elevernes faglige og alsidige udvikling, så de kan blive mennesker, der er ansvarlige, vidende, handlekraftige og dannede. Det kræver fagligt dygtige lærere, der har didaktisk frihed til at gennemføre undervisning af høj kvalitet."

Kan I huske 9. C mod Kina, hvor vi blev præsenteret for, hvor håbløst den danske skole præsterer? Kineserne kommer, lød truslen. Ud med Grundtvig og ind med datafunderet læringsledelse. Det var ganske enkelt nødvendigt, hvis vi ikke skulle blive løbet over ende af kineserne.

På årets Uddannelsesdebat lød der ganske andre toner fra Christina Boutrup, dansk journalist, der har boet i Kina i flere år og fulgt den kinesiske udvikling på godt og ondt. I sit oplæg beskrev Christina Boutrup, hvordan den teknologiske udvikling i Kina sprænger alle rammer og er godt i gang med at give Silicon Valley baghjul. I afslutningen af sit oplæg stillede Christina Boutrup spørgsmålet: "Hvad skal vi satse på i uddannelsessystemet?", og hun gav selv svaret: "Leg og kreativitet, de bløde danske værdier og mennesket i centrum".

Vores nye ministers klare meldinger om, at hun vil samarbejde og hun vil lytte til lærerne – ja, det giver yderligere næring til det spirende håb om, at styringsdagsordenen er ved at blive afløst af en anden dagsorden. Det er pinedød også nødvendigt, hvis vi skal gøre noget alvorligt ved folkeskolens to altoverskyggende udfordringer: 1) forældre der i stigende grad vælger folkeskolen fra 2) lærere der i stigende grad vælger folkeskolen fra.

Jeg blev for nylig bedt om, at skrive om mine ønsker til ministerens første 100 dage. Jeg præsenterede ikke en lang ønskeliste med en række konkrete initiativer, som ministeren skulle have gennemført 100 dage efter udnævnelsen – nærmere tværtimod.

Mit ønske var og er, at ministeren efter de hundrede dage er godt i gang med at etablere det samarbejde, som jeg har et klart indtryk af, at hun af et ærligt hjerte brænder for – og det samarbejde, der er beskrevet i den politiske aftale, der danner grundlag for regeringen. Her står der: "Der er brug for et tæt samarbejde om at sikre folkeskolen de nødvendige rammer og ressourcer, så lærerne kan give alle elever en undervisning af høj kvalitet."

Og så er mit ønske, at vi er godt i gang med en grundig og seriøs drøftelse af, hvilken skole vi ønsker i det danske samfund, så vi agerer efter en bevidst og fælles kompasretning, og ikke bare kaster os over nye tiltag.

I den forbindelse håber jeg inderligt, at vi om tre dage, når denne kongres er slut, står med en vedtagelse af Danmarks Lærerforenings bud på et folkeskoleideal. Vi kommer ikke med en facitliste på, hvordan skolen skal se ud. Vi kommer med et grundigt, gennearbejdet og kvalificeret bidrag til den samfundsdebat, som folkeskolen i den grad har brug for.

Med en fælles kompasretning får vi langt bedre muligheder for at samarbejde om folkeskolen. Og med de mange og gode signaler om, at nu skal der samarbejdes. Ja, så må og skal det lykkes.

Nyt samarbejde

I morgen vil vi præsentere et forslag om, at vi her fra kongressen inviterer centrale politikere fra Folketinget og KL til en dag, hvor vi sammen kan drøfte, hvordan samarbejdet kan realiseres og udmøntes i konkret handling. Vi har valgt at kalde dagen for Skolemødet, fordi intentionen er, at vi mødes og taler sammen for derigennem at skabe en platform for det fremtidige samarbejde. Hvis vi kommer i mål med et folkeskoleideal i morgen, vil det blive præsenteret på Skolemødet. Vi vil lytte til politikernes kommentarer til folkeskoleidealet og med det som ramme drøfte, hvordan vi kan samarbejde om at løse de udfordringer, som alle erkender må og skal løses.

Vi skal have styrket forældrenes opbakning til folkeskolen. Vi skal have gjort folkeskolen til forældrenes helt naturlige førstevalg, hvis de da ikke har et ønske om en helt anden skoleform til deres børn – det er jo i de tilfælde, at friskolerne har deres klare berettigelse.

Vi skal sikre, at alle elever bliver undervist af velkvalificerede lærere. Det kan kun ske, hvis vi får løst den massive rekrutteringsudfordring, der kommer til udtryk ved, at 18 procent af lærerstillingerne nu er besat af personer uden den uddannelse, som folkeskoleloven foreskriver.

Når der som nævnt i aftalen om det politiske grundlag for regeringen står: "Der er brug for et tæt samarbejde om at sikre folkeskolen de nødvendige rammer og ressourcer, så lærerne kan give alle elever en undervisning af høj kvalitet", så har vi et godt udgangspunkt for at tage hånd om disse udfordringer.

Der er ingen tvivl om, at lige præcis det at styrke muligheden for, at eleverne får den bedst mulige undervisning netop er forudsætningen for, at vi kan finde de nødvendige løsninger.

Lærernes udfordringer

For nylig fik vi endnu en gang bekræftet, at lærerne er fantastisk glade for deres arbejde. Lærerarbejdet er måske det mest givende arbejde, man kan forestille sig, og en helt ny EU-rapport fastslår, at danske lærere er særligt motiveret af at kunne gøre en forskel for eleverne og motiveret af den vigtige samfundsmæssige betydning, deres arbejde har. Vi vidste det godt, men det gør mig alligevel enormt stolt over at være formand for så engageret en medlemsgruppe.

Medaljen har imidlertid også en bagside. I EU-

rapporten kan man læse, at bekymrende mange lærere overvejer at forlade faget eller fortryder, at de valgte faget. Danske lærere ligger desværre helt i top også i den del af rapporten.

Forskerne Pia Rose Böwadt, Rikke Pedersen og Nana Katrine Vaaben fra Professionshøjskolen København har i rapporten "Når verdens bedste job bliver for hårdt" givet en forklaring på dette tilsyneladende paradoks. Forskerne har gennem to omfattende undersøgelser blandt lærere, der har forladt folkeskolen og lærere, der forsat er i folkeskolen, afdækket årsagen til, at mange lærere vælger folkeskolen fra. Forskerne var selv overraskede over, hvor entydigt svaret var. Stort set alle peger på manglende mulighed for at give eleverne en ordentlig undervisning som hovedårsagen. Med regeringens fokus på lærernes mulighed for at kunne give alle elever en undervisning af høj kvalitet har de derfor fat i kernen til løsning af rekrutteringsudfordringen.

Samtidig er der ingen tvivl om, at hvis forældrene oplever, at alle elever får en undervisning af høj kvalitet, vil det være den helt afgørende faktor for at styrke forældrenes opbakning til folkeskolen.

Vi har stor viden om, hvad god undervisning er. Det har vi sammen med ministeriet formidlet i en række fælles pejlemærker. Nu må vi omsætte det til konkrete handlinger. Jeg tillader mig at lade mig inspirere af ministerens velkomstbrev til alle lærere og ledere: Ord rækker ikke, der skal handling til!

Konkrete handlinger skal tages helt bogstaveligt. Hvad betyder det i forhold til inklusionsudfordringen? Hvad betyder det i forhold til, at vi bliver bedre til at løfte de børn, der kommer i skole uden en stærk opbakning hjemmefra? Hvad skal der til for, at vi ikke også om 10 år skal konstatere, at for mange elever forlader skolen med for dårlige læsekundskaber? Hvordan tager vi hånd om, at alt for mange sårbare unge farer vild i deres eget liv?

Jeg kan love på vegne af en samlet lærerstand, at der ikke er noget vi hellere vil, end at finde løsninger på disse udfordringer.

Og heldigvis starter vi ikke på bar bund. Vi har faktisk en solid viden, vi kan bygge videre på. Jeg ved fra min deltagelse i medlemsmøder rundt om i landet, at inklusion volder store kvaler mange steder, men jeg ved også, at der er initiativer, der gør, at lærerne nogle steder oplever, at de får god hjælp til at lykkes med opgaven. Ikke mindst fremhæves co-teaching som en værdifuld hjælp. Co-teaching betyder ikke, at en mere eller mindre tilfældig person

kommer ind i klasselokalet, så der er "nogle ekstra hænder". Nej, co-teaching betyder, at en dygtig speciallærer i en kortere eller længere periode – alt efter behov – er en aktiv del af hele undervisningsopgaven. I den forbindelse er det afgørende, at det er en speciallærer med særlig viden om, hvordan man sikrer, at eleven med indlæringsvanskeligheder skal undervises, så den elev også udvikler sig fagligt. Vi skal i langt højere grad have fokus på alle elevers faglige udbytte af undervisningen, og selvfølgelig ikke bare stille os tilfreds med, at eleven er til stede i klasselokalet, hvis vi for alvor vil lykkes med inklusionen.

Skolerne skal altså i langt højere grad kunne trække på de speciallærere, der er på specialskoler og i specialklasserækkerne, og på den ekspertise, der er blandt skolepsykologer og talehørelærere og audiologopæder på PPR-kontoret.

Lad os i fællesskab omsætte den viden til handling.

Trivsel i skolen

Sidste efterår havde vi sammen med Det Sociale Netværk inviteret 6 forskere til et møde, fordi vi sammen ønskede at trække på forskernes viden om, hvad skolen kan gøre for at bryde den stærkt bekymrende tendens til, at flere og flere børn og unge havner i gruppen af psykisk sårbare.

Det er velkendt, at den præstationskultur, vi har lagt ned over vores undervisningssystem, er en væsentlig del af udfordringen. Det SKAL vi have ændret. Vi kan ikke være andet bekendt overfor de børn og unge, som vi har ansvaret for. I vores møde med forskerne fokuserede vi imidlertid især på, hvad læreren i den konkrete undervisningssituation kan gøre for at modvirke denne helt uacceptable udvikling.

Lærer-elevrelationen var det nøglebegreb, som forskerne vendte tilbage til igen og igen. Relationen mellem læreren og eleven er helt afgørende. Den kan ikke udliciteres. Den skal vi som lærere tage ansvar for i den konkrete undervisningssituation. Og så skal der være opmærksomhed på, at læreren rent faktisk har mulighed for at løse denne vigtige del af undervisningsopgaven. Vi har nu sammen med Det Sociale Netværk iværksat et projekt, der i al korthed går ud på at give lærerteams viden og handlemuligheder for at arbejde med trivselsfremmende undervisning og fællesskabende aktiviteter i klassen. Der skal fokus på dannelse og mestring frem for præstation. Det kan lyde nemt og enkelt. Det er det ikke.

Vi kan ikke ændre verden og løse alle skolens udfordringer med et trylleslag. Men kan vi gennem et langt mere systematisk samarbejde sikre, at de prioriteringer, vi foretager, og de initiativer, vi sætter i værk, rent faktisk understøtter lærernes muligheder for at løse opgaven, så er vi bestemt kommet et stykke af vejen. Det er det, vi skal bruge det nye samarbejde til. Og det vil være dagsordenen for Skolemødet.

Ny start

Når vi sammen i Ny Start giver udtryk for, at vi vil styrke arbejdsmiljøet, lærernes professionelle kapital og sætte fokus på god undervisning, er det direkte affødt af parternes fælles mål om at sikre, at vi har uddannede lærere til at undervise eleverne i folkeskolen.

Fra erfaringerne med de 84 lokale arbejdstidsaftaler ved vi, at gennemsigthed, en oplevelse af retfærdighed og et ledelsesmæssigt medansvar for prioritering af opgaverne er faktorer, der helt klart forbedrer arbejdsmiljøet. Jeg hverken kan eller skal foruddiskontere, hvad lærerkommissionen kommer frem til i deres forslag og anbefalinger, når de fremlægger deres rapport den 16. december, men jeg er ikke i tvivl om, at kommissionen har gjort sig lignende observationer i den grundige research, der ligger til grund for deres rapport.

Det er derimod en klar arbejdsmiljøbelastning, når medlemmerne oplever at blive pålagt opgaver, der ikke giver mening, opfattes som en afprofessionalisering eller som opleves som en helt unødigt tidsrøver. Som opfølgning på den politiske beslutning om et opgør med den læringsmålstyrede undervisning har vi sammen med KL, Undervisningsministeriet og Skolelederforeningen afholdt en række regionale og lokale møder om Fælles Mål og konsekvenserne for den fremtidige brug af læringsplatformene. KL var i den forbindelse tydelige i deres melding om, at læringsplatformene kun skal bruges, når det giver didaktisk mening for lærerne og børnehaveklasselederne. Det var et rigtigt godt signal fra KL's side og en helt konkret udmøntning af det håndslag, vi gav hinanden med aftalen om Ny Start. Jeg vil gerne her fra kongressens talerstol takke KL for dette samarbejde. Og så håber jeg, at det fortsætter, for vi er langt fra i mål.

På trods af politikernes beslutning og på trods af vores fælles indsats hører jeg fortsat fra mange medlemmer rundt om i landet, at de på deres skoler kører ufortrødent videre med det

læringsmålsregime, der officielt er erklæret for stendødt. Det fortæller mig, at der på dette felt forsat er brug for, at vi sammen med KL yder en aktiv dødshjælp.

Privatisering af undervisningen

En af årsagerne til den manglende konsekvens lokalt er uden tvivl, at der er såvel økonomiske som kommercielle interesser på spil. Kommuner har investeret i læringsplatforme koblet sammen med elektronisk baserede undervisningsmaterialer, der igen er koblet op på de mange tidligere obligatoriske læringsmål. Nogle kommuner har svært ved at acceptere, at investeringen måske er mere eller mindre spildt, og firmaerne bag platforme og undervisningsmateriale kæmper for at fastholde markedsandele. Begge dele er måske forståeligt men samtidig bekymrende. Vi må fastholde, at teknologien ikke skal styre undervisningen, og at alle elever har ret til en undervisning, der ikke er underlagt kommercielle interesser.

Derfor er det også positivt, at der nu er rejst en debat om fondsmidlernes betydning for det offentlige uddannelsessystem. På årets Folkemøde deltog vi i ikke mindre end 5 arrangementer, hvor det var hovedtemaet.

Vi har selv gjort brug af midler fra A P Møller Fonden til at afholde faglige kurser, som medlemmerne har været utroligt glade for, men samtidig deler vi kritikken af, at midler fra den samme fond har været anvendt systematisk til at understøtte den læringsmålsdagsorden, som mange lærere har følt sig voldsomt klemt af. Det er blandt andet sket gennem det omfattende projekt "Program for forskningsinformeret, målstyret skole- og kompetenceudvikling".

Dette viser vel meget konkret, hvilket dilemma fondsmidlerne udgør. Vi hilser derfor som sagt debatten om fondsmidler velkommen, og vi har selv udgivet materialet "Fakta og dilemmaer ved fondsfinansiering", som vi håber, I vil bruge i jeres lokale arbejde, og som vi håber kan kvalificere diskussionerne i skolebestyrelser og kommunalbestyrelser.

Kommercialisering og privatisering af undervisningen er et kæmpe problem, når vi kigger ud i verden. Store og magtfulde multinationale firmaer agerer særdeles aggressivt i deres bestræbelser på at overtage undervisningen i en række lande med det ene formål at score profit. Særligt udviklingslandene er udsatte. Ved at gennemføre standardiserede undervisningsforløb totalt blottet for den lokale kulturelle kontekst tilbyder firmaerne discount undervisning, der ofte skal

gennemføres af underbetalt arbejdskraft uden nogen læreruddannelse. At der er store økonomiske interesser på spil dokumenteres af, at undervisning er en af de hurtigst voksende "industrier" i verden. Et andet bevis er den aggressivitet, hvormed firmaerne farer frem med anklager og retssager, som lærerorganisationerne i de pågældende lande har svært ved at stå op imod.

Organisationerne får god støtte fra Education International, der har iværksat kampagnen Global Response, der netop har til formål at dæmme op mod den omsiggribende kommercialisering og privatisering af uddannelse. Danmarks Lærerforening yder en ikke ubetydelig økonomisk støtte til kampagnen, og vi har spillet en aktiv rolle i udviklingen og udrulningen af kampagnen. Det gør vi selvfølgelig i solidaritet med vores kolleger ude i verden, men vi gør det også, fordi vi oplever, at det i stigende grad er en europæisk og dansk udfordring.

Som jeg gav et eksempel på lige før, ser vi, at kommercielle interesser i et vist omfang modarbejder såvel politiske målsætninger som professionel autonomi, men vi oplever også i stigende omfang en egentlig privatisering af uddannelserne. Et firma som Deutsche Bahn tjener i dag penge på danskundervisningen af flygtninge og indvandrere. Private firmaer byder ind på forskellige erhvervsuddannelser, men også en del af den særligt tilrettelagte undervisning og folkeskolens undervisning er i dag privatiseret.

Alle børn har ifølge grundloven ret til undervisning i folkeskolen. For nogle børn med særlige udfordringer er dette folkeskoletilbud lagt ind i et dagbehandlingstilbud, så der er bedre mulighed for at tage vare på elevens samlede situation. I stedet for selv at oprette disse dagbehandlingstilbud – eventuelt i et samarbejde flere kommuner imellem – har nogle kommuner heriblandt Københavns Kommune og nogle af omegnskommunerne valgt at betale private firmaer for at stå for dagbehandlingstilbuddet og dermed det folkeskoletilbud, som eleverne har krav på.

Sindrige selskabskonstruktioner gør, at det er mere end svært at følge pengestrømmene i flere af disse firmaer. Som om det ikke er slemt nok i sig selv, forsøger firmaerne at optimere økonomien ved at undgå overenskomster med de forhandlingsberettigede organisationer, eller ved at indgå overenskomster på et klart dårligere niveau end de kommunale overenskomster.

Vi har nu gennem mere end 5 år forsøgt at

indgå en aftale med firmaet SPUTNIK, der er en af aktørerne på dette marked. SPUTNIK har med adskillige krumspring forsøgt at undgå en aftale for de lærere, de har ansat.

Vi måtte forbi Arbejdsretten for at få medhold i, at vi har ret til at iværksætte blokade af lærerstillingerne på SPUTNIK med henblik på at indgå en overenskomst. På trods af det forsøger arbejdsgiverne sig nu med en definition af arbejdet på SPUTNIK, der betyder, at der stort set ikke er nogen ansatte, der har hovedbeskæftigelse som lærer. Alle ansatte er øjensynligt blevet socialpædagoger – det på trods af, at SPUTNIK gang på gang har stillingsopslag, hvor de søger lærere, og det på trods af, at Københavns Kommune i deres vidneforklaring i Arbejdsretten gav udtryk for, at 75 procent af det arbejde, som SPUTNIK varetager på bestilling af Københavns Kommune, er lærerarbejde i folkeskolelovens forstand.

Vi stiller på ingen måde ublu krav i forhandlingerne, men vi kan naturligvis ikke acceptere, at lærere ansat af SPUTNIK får dårligere vilkår end de lærere, der udfører de samme opgaver i kommunalt regi. Det vil dels være helt urimeligt for de pågældende lærere og vil underminere overenskomsterne på det offentlige område, dels vil det blot sætte yderligere skub i en privatisering af uddannelse i Danmark. Det kan ingen i fagbevægelsen være interesseret i – ja som i bund og grund ingen i det danske samfund, der tænker ud over en hurtig profit, kan være interesseret i.

Jeg vil opfordre kommunerne til hurtigst muligt at opsigte aftalerne med firmaer, der ikke har indgået overenskomst for en væsentlig del af personalegruppen.

Og så skal folkeskoleundervisningen slet ikke privatiseres. Grundelementet i de dagbehandlingstilbud, som eleverne deltager i, er undervisning efter folkeskoleloven. Derfor bør regelsættet hurtigst muligt lovgivningsmæssigt flyttes fra serviceloven til folkeskoleloven og selvfølgelig varetages af kommunerne selv. Det er en problemstilling, som også Børne- og Kulturchefforeningen har rejst.

Økonomi

Alt for mange politiske beslutninger, der vedrører børns og unges fremtid, træffes i dag i alt for høj grad ud fra et "her-og-nu" økonomisk rationale. Politikerne ønsker, at de unge træffer et mere kvalificeret uddannelses- og erhvervsvalg. Alligevel blev vejledningen rundbarberet, så det nu kun er 32 procent af de

unge, der får en egentlig vejledning. Politikerne ønsker flere og dygtigere medarbejdere i ældreplejen, alligevel får undervisere på SOSU-skolerne forringet deres rammer. Politikerne ønsker at styrke læreruddannelsen, alligevel er de studerendes undervisningstimetal udsat for den ene reduktion efter den anden.

Vi har i forhandlingerne om en arbejdstidsaftale hørt det argument, at det er uacceptabelt, hvis en aftale begrænser mulighederne for at spare på folkeskolen i en tid med flere små børn og flere ældre. Det er jo et synspunkt!

Men lad os nu lige slå fast med syvtommersøm: Hovedformålet med det kommunale ansvar for folkeskolen er IKKE, at kommunerne gennem besparelser på folkeskolen kan finansiere de øgede udgifter på det specialiserede område, ældreområdet og børneområdet. Kommunernes ansvar er, at alle elever får en undervisning af høj kvalitet.

Der er ingen tvivl om, at mange kommuners økonomi er trængt, men hvis det betyder, at de kommende generationers fundamentale grunduddannelse år efter år bliver udsat for besparelser – ja, så er der altså grund til alvorligt at drøfte, om det økonomiske ansvar for folkeskolen er rigtigt placeret.

Her og nu er de kommunale budgetter for 2020 ved at blive lagt. De foreløbige tilbagemeldinger, som vi har fået fra kredsene, tyder desværre på, at man på en række skoler, på PPR-kontorerne og på ungevejledningen endnu en gang må indstille sig på reducerede budgetter.

Og så kunne det endda være gået endnu værre, for hvis aftalen mellem regeringen og kommunerne ikke havde tilført yderligere midler til det specialiserede område og den ændrede demografi, så var landets folkeskoler formentlig blevet udsat for endnu større besparelser for at lukke hullerne. Men det er altså en ringe trøst for de ledere, medarbejdere og bestyrelser, der endnu en gang, står med den udfordring at få hver en krone til at strække endnu længere.

8400 lærerstillinger blev der nedlagt i kommunerne i perioden fra 2009 til 2018. Langt under halvdelen af dem kan begrundes i det faldende elevtal. I samme periode steg elevernes timetal markant, og mange skoler har oplevet at skulle løse en øget inklusionsopgave med langt færre læreresressurser. Jeg ved, at mange af jer har hørt tallene før, men jeg bliver desværre nødt til at fortælle jer, at en del tyder på, at udviklingen går i den forkerte retning. Udover de bekymrende meldinger fra de igangværende budgetforhandlinger kan vi konstatere, at vi i foreningen er blevet bekendt

med ikke mindre end 434 stillingsnedlæggelser alene i dette forår.

Muligvis sidder Jacob Bundsgaard og Thomas Gyldal her nede på forreste række og er lidt trætte af, at jeg endnu en gang gør opmærksom på de faktiske forhold i folkeskolen. Men jeg oplever heldigvis også, at vi har en stor fælles interesse i at tage imod regeringens invitation til et samarbejde om at sikre de nødvendige resurser og rammer, så alle elever kan få en god undervisning. Og vil vi det samarbejde, så nytter det ikke, at vi som strudsen stikker hovedet i busken, eller som Potemkin opstiller kulisser for at skjule virkeligheden.

Regeringens tre støttepartier Radikale Venstre, Enhedslisten og SF har i fællesskab stillet et krav om en milliard til folkeskolen ved de finanslovsforhandlinger, som vi står overfor. 1 milliard vil betyde, at der alt andet lige vil kunne ansættes 1800 flere lærere. Nu er alt andet som bekendt ikke lige, hvilket de føromtalte kommunale budgetforhandlinger er et tydeligt bevis på. Og 1800 stillinger lyder måske ikke af meget, når vi sætter det i relation til de massive stillingsnedlæggelser, vi allerede har været igennem. Alligevel skal der her fra kongressens talerstol lyde en stor ros til de tre partier og en endnu større opfordring til regeringen og alle de øvrige partier om at bakke forslaget op.

En bred støtte til forslaget vil også være et godt signal om opbakning til folkeskolen. Og så må vi håbe på, at det bliver fulgt op i kommende finanslove. Under alle omstændigheder er det en håndsrekning til det samarbejde, som regeringen og ministeren i den grad har signaleret, at de vil, og som Rosenkrantz-Theil allerede har vist i praksis. I det politiske grundlag for regeringen er det formuleret på følgende måde: "Derfor vil en ny regering aktivt bakke op om den aftale, som Danmarks Lærerforening og Kommunernes Landsforening har indgået om en Ny Start.

For os er det virkelig sød musik, hvis lærernes praksiserfaring, den viden vi har fra den kvalitative pædagogiske forskning, og politikernes engagement sammen kan danne grundlag for folkeskolens udvikling. Ordførerne fra en række af de øvrige partier sender tilsvarende signaler om et styrket samarbejde. Det er mit ønske, at vi her fra kongressen kvitterer for politikernes positive signaler med den invitation til Skolemødet, som jeg omtalte tidligere. Det kan være et af vores bidrag til at bringe samarbejdet på konkret form.

Og jeg vil gerne understrege, at vi meget gerne bidrager til et forpligtende samarbejde for at få enderne til at nå sammen. Flere resurser til

folkeskolen er et af de håndtag, der kan og skal drejes på, men det er kun et af flere, for trods alle de udtrykte gode viljer, tror jeg næppe på, at vi får de ca. 9000 lærerstillinger tilbage indenfor de næste par år.

Vi må gøre brug af yderligere to håndtag. Det ene er at se på de opgaver, som skolen skal løse. Samtidig med, at antallet af lærere er blevet markant reduceret, er omfanget af opgaver steget betydeligt. Det har uundgåeligt påvirket kvaliteten af undervisningen negativt til skade for elevernes udbytte. Det har derfor været en forkert prioritering, når kvantiteten af undervisningen er sket på bekostning af kvaliteten. Prioriteringen kan direkte aflæses i udgiften pr undervisningstime, der er faldet med hele 22,5 procent. Det element må nødvendigvis indgå i det samarbejde, vi skal etablere.

Det tredje håndtag, vi sammen må tage i anvendelse, er en prioritering af de resurser, folkeskolen bruger i dag. Antallet af lærerstillinger i folkeskolen er reduceret med hele 16 procent, udgifterne til folkeskolen er – man fristes til at sige heldigvis – ikke faldet i nær samme omfang. Bevidst eller ubevidst er der altså sket det, at det særligt er antallet af lærere, der har stået for, når der skulle findes besparelser.

Folkeskolens grundydelse er og bliver undervisning. Det hænger ikke sammen med, at det særligt er lærerkræfterne, der er blevet sparet på. Vi bliver derfor nødt til at se på den prioritering, der er sket af skolens resurser.

Årets økonomiaftale må betegnes som den bedste i mange år – tak for det – men alligevel er den kommunale virkelighed jo i den grad fortsat kendetegnet ved smalhals. Men hvorfor skal det egentlig være sådan?

Ved I hvad – vi har aldrig nogensinde været rigere i det danske samfund. Det dyk, økonomien tog i 2008, har vi for længst overvundet. Det gjorde vi allerede i 2014. Alligevel skal vi konstant spinke og spare. Alligevel er der 33.000 færre ansatte i kommunerne i forhold til 2010. Alligevel bliver dagpenge og sygedagpenge år efter år udhulet. Alle hylder det danske velfærdssamfund og vores flexicurity model, men hvorfor får velfærdssamfundet så ikke sin del af kagen?

Vi har en vækst i det danske samfund på 2 procent om året, alligevel er det et stort politisk slagsmål, hvorvidt de offentlige udgifter kan stige med 0,6 eller 0,8 procent. Vi bliver da nødt til at have en grundlæggende diskussion af, hvilke prioriteringer, vi ønsker i vores samfund.

Med en galoperende og dybt dybt bekymrende klimakrise og et overforbrug af klodens resurser, der betyder, at vi allerede den 29. juli havde brugt alle de resurser, der var til rådighed i år, skal vi så fortsat prioritere et stadig større privatforbrug på bekostning af muligheden for at opretholde det velfærdssamfund, der historisk set har vist sig at være fundamentet under vores generelt høje levestandard? Når internationale organer som World Economic Forum vurderer landenes konkurrenceevne, ligger Danmark sammen med de øvrige nordiske lande helt i top. Og det er vel at mærke ikke på trods af vores samfundsmodel med et højt velfærdsniveau men tværtimod på grund af vores velfærdssamfund.

Når vi, Danmarks Lærerforenings medlemmer, uddanner dygtige sosu-assistenten, giver de unge en god vejledning, vejleder i god ernæring eller underviser de kommende generationer, figurerer det alt sammen som en udgift – og vi må jo alle spare! Hvorfor må vi det? Vi har aldrig nogensinde været rigere, og en dygtig sosu-assistent, et ungt menneske, der har fået en god vejledning, eller en elev, der forlader skolen som et engageret dygtigt ungt menneske, er alt sammen en kanoninvestering.

Jeg er glad for, at finansministeren nu vil kigge ned i maskinrummet på den store dream-regnemaskine – det er hårdt tiltrængt, men jeg frygter, at det ikke er nok at ændre lidt på tæller og nævner i nogle matematiske formler. Vi har brug for grundlæggende at nytænke samfundets økonomiske strukturer.

Danmarks Lærerforening er IKKE et politisk parti, og vi skal helt klart fastholde, at vi er partipolitisk uafhængige. Men der skal da ikke herske tvivl om, at vi ønsker, at der er resurser til en god folkeskole, resurser til at tage hånd om de børn, der har det svært, og resurser til, at der bliver spændt et fornuftigt sikkerhedsnet under de af vores medlemmer, der bliver arbejdsløse, ramt af sygdom eller mister arbejdsevnen. Vi er ikke ligeglade med, at 60.000 børn i Danmark vokser op i fattigdom, fordi vi ved, at et år i fattigdom kan betyde en verden til forskel i barnets muligheder i skolen og det videre uddannelsessystem. Og vi er ikke ligeglade, fordi vi som børnenes ambassadører mener, at barndommen har en værdi i sig selv. Og som vi skriver i forslaget til Folkeskoleideal: I folkeskolen leves det gode børneliv, hvor alle indgår i værdifulde relationer og fællesskaber og oplever en skoletid, der har værdi i sig selv.

For få år siden lød budskabet, at teknologien i løbet af det kommende årti vil overflødiggøre 40 procent af alle job, og her er vel at mærke

ikke bare tale om de rutineprægede job i industrien. De er for længst ved at være udfaset. Nej, med brug af stadigt mere udviklet kunstig intelligens vil langt flere jobfunktioner kunne erstattes af elektroniske løsninger. Det er jo i bund og grund en fantastisk historie. Tænk hvis vi om 10 år kan opretholde samme produktion og samme serviceniveau med 40 procent mindre arbejdskraft. Det åbner fantastiske muligheder, og det rejser en række spørgsmål. Hvad skal vi bruge den enorme samfundsmæssige værdi til? Skal vi blot producere endnu mere? Kan vi bruge de nye muligheder til at mindske arbejdspresset og forbedre arbejdsmiljøet for alle? Måske kan den frigjorte arbejdskraft betyde, at vi i fremtiden ikke behøver at forsætte på arbejdsmarkedet til langt ind i 70'erne? Måske kan antallet af lærere øges, så de kommende generationer kan få den bedst mulige undervisning?

Det er jo vigtige spørgsmål, som har en enorm betydning for vores medlemmers dagligdag.

Alternativet til disse muligheder kan selvfølgelig også være, at hele gevinsten fortsat opsluges af de enorme tech-giganter, hvis omsætning overgår Danmarks samlede BNP mange gange. Tech-giganter der uden at blinke behændigt undgår at betale skat af deres gigantiske overskud.

På et strategiseminar i Lån & Spar fortalte nationalbankdirektør Per Callesen, at 1 procent af USA's befolkning i dag har en finansiell formue, der svarer til 24 procent af hele verdens globale BNP. Der er tale om så svimlende tal, at selv en matematiklærer har svært ved at fatte det, men jeg har til gengæld en klar holdning til, at jeg synes, at det vil være langt bedre, hvis vi formår at kanalisere gevinsten fra de nye teknologiske muligheder over i bedre folkeskoler, børnehaver, sygehuse, plejehjem og et bedre liv for os alle i stedet for, at disse ufattelige formuer bare bliver endnu større.

Og så er det også en del af den demokratiske dagsorden. De Gule Veste i Frankrig og den vigende tro på internationale organisationer er et vink med en vognstang til alle, der ønsker en demokratisk verdensorden.

Og hvordan gør vi så lige det? Ja, nu skal I bare høre

Samarbejdet i FH

Narhh – Her kommer jeg nu godt nok til at skuffe jer. Lige på dette område er vi i Danmarks Lærerforening nok noget bedre til at stille spørgsmålene end til at give svarene. Men giv

ikke op af den grund, for vi er heldigvis ikke alene.

For 9 måneder siden blev FH etableret. Når jeg lige fra begyndelsen var en varm fortaler for at samle kræfterne i fagbevægelsen, var det ikke mindst med et håb om, at vi i fagbevægelsen med styrket kraft vil kunne være med til at sætte en dagsorden, også på nogle af de vigtige samfundsmæssige spørgsmål, der har en stor betydning for vores medlemmer.

Fagbevægelsen er en helt afgørende del af det demokrati, som vi har bygget op i Danmark. Gennem fagbevægelsen og vores partssystem Den Danske Model har vi ikke blot givet den enkelte medarbejder medindflydelse på sin egen arbejdssituation, vi har også sikret lønmodtagernes demokratiske stemme i samfundsudviklingen. Og vi har taget et medansvar for udviklingen af vores samfund.

Jeg tror, at der hersker en bred konsensus om, at uden fagbevægelsen havde vi aldrig haft det velfærdssamfund, som stort set alle politiske partier står sammen om at rose i dag. Vi har også et ansvar for fremtiden.

Jeg synes, at FH er kommet rigtigt godt fra start, og jeg håber og tror på, at vi med den styrke, som vi sammen har i FH, kan blive i stand til at sætte retning på svarene på nogle af de spørgsmål, jeg netop har rejst. Svar der kan få afgørende betydning for vores muligheder for at kunne lykkes med vores arbejde, og svar som har afgørende betydning for vores medlemmers levevilkår.

Den 11. – 12. september var fagforeningerne i vores nye hovedorganisation samlet til FH-døgnet med FN's 17 verdensmål som tema. De 17 verdensmål er hele verdenssamfundets ansvar, og FH-døgnet var en god markering af, at det dermed også er fagbevægelsens – de faglige organisationers – ansvar. Lizette åbnede FH-døgnet med at fastslå, at vi fremover vil se fagbevægelsen langt tydeligere i klimadebatten. Her på kongressen skal vi behandle et forslag fra Mads Tudvad fra LL om, at vi i Danmarks Lærerforenings principprogram tydeliggør foreningens holdning til og rolle i den grønne omstilling. Med forbehold for kongressens behandling af forslaget fra Mads vil jeg endnu en gang referere til den indtrængende appel, der kom fra verdenssamfundet på EI-kongressen i Bangkok om, at lærerne og lærernes organisationer skal spille en afgørende rolle, hvis vi skal løse den globale klimaudfordring. Men det er ikke kun lærerorganisationer, der spiller en rolle. Det gør hele fagbevægelsen. Så tusind tak for din klare markering Lizette.

Arbejds miljø

Fra dag ét kastede vores nye hovedorganisation sig over "Arbejds miljørepræsentanternes År" og viste på den måde, at FH også kan få betydning helt ud på den enkelte arbejdsplads. Vi har også i DLF arbejds miljø som indsatsområde. Og det er der desværre god grund til.

Det er stærkt bekymrende, når en alt for stor del af vores nyuddannede medlemmer dropper ud af faget, fordi de ikke kan holde til det.

Og advarselsklokkerne må ringe både for os og vores arbejdsgivere, når stadigt flere af vores medlemmer vælger at gå på deltid, fordi de ikke kan holde til det daglige arbejds pres.

Vi kan desværre også konstatere, at det at blive udsat for psykisk eller fysisk vold er blevet en del af alt for mange medlemmers arbejdsliv.

Begrebet tavshedskultur bliver i stigende omfang nævnt som en udfordring i den offentlige sektor. Ingen har i det lange løb glæde af, at der breder sig en tavshedskultur. Derfor har vi bragt en sag fra Holbæk videre til Ombudsmanden, fordi et politisk aktivt medlem i Holbæk er blevet udsat for forflyttelse, uden det har været muligt at få en reel begrundelse. Vi skal vedholdende stå vagt om ytringsfriheden!

Lige nu oplever vi blandt medlemmerne stor frygt for, at implementeringen af det nye planlægnings- og kommunikationssystem AULA midt i et skoleår vil presse arbejds miljøet yderligere. Og jeg bliver nødt til at sige det: De tilbagemeldinger, vi får fra lærere og skoler, der er gået i gang, er absolut ikke beroligende.

Vi har derfor skrevet til KL med en opfordring til, at AULA implementeres i forbindelse med planlægningen af det næste skoleår, med mindre lærere og ledere aktivt har meddelt, at de er klar tidligere. KL har meldt tilbage, at KOMBIT – firmaet bag AULA – giver udtryk for, at langt de fleste kommuner vurderer, at de er klar til at tage AULA i brug i uge 43. Men det kan vel kun være lærere og ledere på den enkelte skoler, der kan vurdere, om de er klar? Dårlig implementering vil presse arbejds miljøet og samtidig give AULA en rigtig dårlig start. Det kan ingen være tjent med, derfor håber jeg, at KL vil bakke op om vores opfordring.

Når arbejds miljøet er presset, er det godt, at vi har dygtige arbejds miljørepræsentanter ude på arbejdspladserne. I skal have tusind tak for jeres indsats i dagligdagen.

Men et forbedret arbejds miljø er ikke blot jeres

ansvar. Det er en samfundsopgave, og derfor er det også godt, at vi med FH har fællesskabets styrke bag arbejdet.

FH skal være med til at sætte dagsorden på de store samfundsmæssige dagsordner, men FH skal også være en lokal stemme. På FH-døgnet mødte jeg flere repræsentanter fra de lokale sektioner, der med begejstring talte om jeres indsats i det lokale arbejde. Og når jeg så samtidig hører flere af jer på samme måde fremhæve det lokale arbejde, så er det på godt jysk ikke så ringe endda.

Hovedstyrelsen vil i løbet af det næste år komme med et forslag til en permanent ordning for det lokale FH-kontingent, så det kan være på plads samtidig med den endelige lokalstruktur.

Periodeforhandling

Sammenhold er og bliver fagbevægelsens DNA. Derfor har jeg aldrig været i tvivl om, at vi skulle være en del af sammenholdet i FH. Jeg oplever, at det kommer helt konkret til udtryk ved, at der i FH er en stor interesse for vores kommende periodeforhandling. Også her vil jeg gerne sige dig Lizette: tak for din interesse, dit engagement og din opbakning.

Vi er lige nu i disse uger på vej rundt til en række faglige organisationer for at orientere dem om den kommende periodeforhandling. Vi bliver rigtig godt modtaget, og jeg glæder mig over, at Mona Striib som formand for Forhandlingsfællesskabet og Flemming Vinther som formand for CFU ved enhver given lejlighed fastslår, at det er afgørende for alle, at vi denne gang kommer i mål med en aftale. Tak for det!

Og det ER afgørende – det er det for os, men det er det så sandelig også for arbejdsgiverne. For snart halvandet år siden gav KL's formand Jacob Bundsgaard og jeg hinanden hånd på, at vi hver især som formand for KL og formand for LC har et personligt ansvar for, at vi kommer i mål ved periodeforhandlingen. Jeg oplever, at vi begge gør, hvad vi kan for at leve op til det. Tak for det Jacob! Jeg er glad for, at du er her i dag og vil tale til kongressen.

Vi SKAL i mål med en god aftale. Rekrutteringsudfordringen og forældrenes fravalg af folkeskolen har allerede i dag et omfang, så det truer folkeskolens eksistens. Når vi ikke en aftale, bliver det kun værre. Modsat vil en god aftale være et meget vigtigt bidrag til at vende udviklingen til det bedre.

Vi skal have en aftale, der understøtter, at lærerne kan give eleverne en undervisning af

høj kvalitet. Det skal vi for børnenes skyld, og det skal vi for samfundets skyld.

Afslutning

Jeg vil slutte min beretning ved eleverne – børnene.

I Danmark har vi undervisningspligt. Det vil sige, at hvis forældrene ikke underviser deres børn hjemme, SKAL de gå i skolen. I vores forslag til folkeskoleideal slår vi fast, at i skolen leves det gode børneliv, og at skoletiden har værdi i sig selv. Det ideal tror jeg, at alle forældre og langt langt de fleste politikere er enige i. Alligevel udsætter vi systematisk nogle af eleverne for et fuldstændigt unødigt pres.

Der er stort set ingen lærere, der kan bruge de nationale test til noget helst. Der er en meget stor risiko for, at de resultater, som elever og forældre får, er misvisende. Testene forringer elevernes undervisning, fordi teaching to the test er en uundgåelig konsekvens og dermed bliver fagligheden indsnævret.

Alligevel fortsætter vi nu på 10. år med at udsætte nogle af eleverne for et helt urimeligt og unødigt pres. Det kan vi ganske enkelt ikke være bekendt. Vi har ikke brug for flere evalueringer. For børnenes skyld – stop de test NU!

Vi har en betydningsfuld og spændende kongres foran os, hvor vi skal have vigtige diskussioner og træffe vigtige beslutninger – jeg glæder mig!

Tak for ordet!

DANMARKS LÆRERFORENING

**Vandkunsten 12
1467 København K
Telefon: 33 69 63 00**

